

CĂLĂUZA REDINȚEI

Publicație lunară

August (Gustar)

nr. 8 (68) / 2022

Publicație de gândire, atitudine și spiritualitate ortodoxă editată de Parohia „Sf. Vasile Tătarăși” Iași, ROMÂNIA

Apare cu binecuvântarea Înaltpresfințitului Teofan, Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Cum pot ajuta pe fratele meu?

Citiți în pagina 1

Scurtă scrisoare către Cel Ce a creat Universul

Citiți în pagina 4

Sfinții Martiri Brâncoveni

Citiți în pagina 14

Adevărata frumusețe

Citiți în pagina 5

*B*iserica purtând hramul Sfântul Vasile cel Mare se află în cartierul Tătărași din municipiul Iași, pe strada Vasile Lupu, nr. 38. Numele acestui cartier, odinioară sat la marginea de răsărit a Iașilor, s-a adăugat la numele bisericii pentru a o deosebi de alte biserici ieșene cu hramul „Sf. Vasile cel Mare”, ca de pildă cea din cartierul Nicolina. Imobilul bisericii este construit pe un teren situat la marginea de sud-vest a colinei Tătărașilor, delimitat la nord și la vest de străzile Vasile Lupu și Delfini, iar la est și la sud de proprietăți particulare.

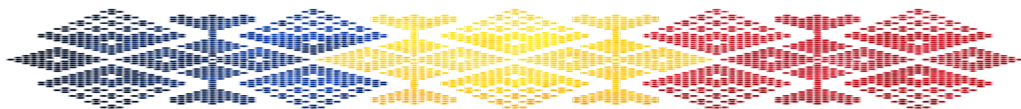
Biserica a fost construită din piatră de Repedea și din cărămidă, dar, din păcate, nu are obișnuita pisanie, care să-i ateste vechimea și numele ctitorilor. Dintr-o însemnare făcută la anul 7268 (1760), pe Evanghelia Nifon, păstrată în patrimoniul bisericii, aflăm că „Evanghelia a fost donată bisericii Sf. Ierarh Vasile din Iași de către preotul Ioniță”. De aici concludem că biserica este atestată documentar în sec. al 18-lea. Scurta monografie consemnată în Registrul inventar din anul 1967, evocă „o legendă a locului” care vorbește despre breasla pescarilor, care ar fi ctitorit biserica pe la anul 1709, din inițiativa soților Vasile și Elena Șelaru”.

*D*rați enoriași, vă așteptăm în continuare să ne împărtășiți opiniile, sugestiile, articolele sau chiar micile întâmplări din viața dumneavoastră și în acest an, în scopul menținerii unei legături cât mai strânse între enoriașii parohiei noastre.

„Când Dumnezeu te are drag
Și te ia în paza milei sfinte
Ca arme de-a lupta înaintea
Nu-ți da nici bătă nici toia
Îți da pricepere și minte.”

Colectivul de redacție

Cum pot ajuta pe fratele meu?

Cu voia Tatălui și cu ajutorul Fiului, ne reîntâlnim și de această dată pe calea slovelor, dorindu-vă liniște, pace în suflet și sporire duhovnicească prin darul Duhului Sfânt. Dacă în numărul trecut al revistei noastre am căutat să aflăm și să înțelegem ce ne este de folos în această lume, în care, pentru atingerea scopului personal, suntem înclinați spre judecarea și implicit a osândirii fratelui nostru, de această dată voi încerca să vă spun cum putem ajuta și obloji rănilile proprii sau cele pe care omul le pricinuieste aproapelui său. Chiar dacă sfinții părinți, prin scrierile duhovnicești, ne arată cum să găsim și să urmăm calea care duce spre viață, alături de colegii și colaboratorii redacției, vă îndemn să apelați la „Călăuza Crediței” spre cunoașterea și înțelegerea celui de lângă noi.

Întrucât calea spre respect, bunătate sau iubire se ia printr-o continuă nevoie, trebuie să ne rugăm Domnului să ne ajute în lupta pentru dobândirea virtuților. Sfântul Ioan Gură de Aur spunea că: „Este cu neputință ca aceia care cer de la Dumnezeu curăție, dreptate, blândețe, să nu primească ceea ce cer.”

Un coleg îmi spunea că deși s-a rugat către Dumnezeu să îl ajute să poată trece cu vederea răul pricinuit de către aproapele său, nu a reușit să ierte, ba din contra, îmi spune că atunci când îl vede în necaz, i-ar apăsa degetul pe rană - de unde i-a rămas și convingerea că Dumnezeu ori nu există, ori nu are timp pentru unul ca el. Am încercat să îi explic că cerând să-i dea puterea de a ierta, bunătate, răbdare și alte virtuți asemănătoare, nu trebuie să creadă că Dumnezeu i le va da de-a gata, fără niciun efort din partea sa, pentru că din popor se spune că: „Dumnezeu îți dă, dar în traistă nu îți pune!”, dar cum interlocutorul meu este cam iute (aprig) de fel, nu am avut prea multe șanse de izbândă. Ca să poți înțelege mesajul pe care încercă să ți-l transmită cineva, cred că trebuie să fii grabnic la ascultare și reținut la vorbă, însușiri pe care, din păcate, omul modern nu prea le are.

Citind cu luare aminte învățăturile sfinților părinți, vom observa că pentru a primi ceva este nevoie ca noi să oferim ceva mai întâi. Personal, aș mai adăuga și faptul că înainte de a eticheta pe cineva, trebuie să îi înțelegi păsul (durerea, nevoia, bucuria), iar apoi vei stabili modul în care îi poți fi de folos. Cred că ajutorul pe care îl oferi (la început, poate nu cu inimă largă) se va întoarce ca un efect de bumerang. Oricum, cert este că primul pas trebuie să îl facă cel care își dorește cu adevărat mântuirea

sufletului, pentru că doar atunci poți să ceri cu îndrăzneală darurile Duhului Sfânt. Iar dacă vom sta (la rugăciune) înaintea Domnului fără „haină de nuntă”, oare vom beneficia de atenția și primirea acordată unui nou venit?

Chiar dacă, cu mulți ani în urmă, îmi părea fără de sens, cu trecerea timpului (mai ales că și părintele Iulian a subliniat în nenumărate rânduri), am învățat că sărac nu este cel care nu are, ci cel care nu oferă. Pentru început, veți observa că doar un simplu zâmbet sau o privire caldă poate mângâia un suflet rățacit și poate aduce, suav, un sentiment de respect pentru efortul depus. Apoi, în taină, să ne rugăm ca Domnul să îl cerceteze cu mila sa. Iar cum Domnul Hristos vede în ascuns inima fiecăruia, rugăciunea noastră nu va rămâne fără răspuns.

Căutând prin „arhiva electronică” adunată de-a lungul timpului, am găsit o povestioară care ilustrează „efectul de bumerang” la care am făcut referire în rândurile de mai sus.

„Un om, trecând pe o stradă, a văzut în fața unei biserici un bătrân sărman, cerșetor, ce trăia din milostenia credincioșilor. De bătrân s-a apropiat o fetiță care i-a întins câțiva bănuți. Impresionat de gestul ei, trecătorul a întrebat-o pe copilă:

– Spune-mi, de ce i-ai dat bătrânului bănuții tăi?

– Știți, domnule, tatăl meu a murit, iar mama, deși muncește mult, nu prea are bani, așa că o ducem destul de greu. Dar aseară mama mi-a spus că, atunci când faci un bine, Dumnezeu te răsplătește negreșit. Așa că azi am luat bănuții aceștia pe care eu i-am strâns și i-am dat bătrânului. El are, cu siguranță, mai multă nevoie de ei.

Cucerit de bunătatea fetei, omul a întrebat-o ce își dorește ea cel mai mult.

– O, a spus fata, aș vrea un cojocel, că vine iarna și va fi foarte frig. Mama a vrut să-mi cumpere un cojocel, dar e tare scump și nu se poate.

– E, uite că se poate, i-a mai spus omul. Vino cu mine!

Ajunși în fața unui magazin mare, ce se afla peste drum, omul i-a cumpărat fetei un cojocel călduros și tare frumos. Fetița nu știa cum să-i mai mulțumească străinului ce se îndurase de ea.

– Vezi, i-a mai spus omul, mama ta a avut dreptate. Dumnezeu totdeauna te răsplătește pentru binele făcut. Tu l-ai ajutat pe bătrân, iar Domnul mi-a dat mie ocazia să te întâlnesc tocmai în acel ceas. Eu te-am ajutat acum pe tine, și, fii sigură că Dumnezeu îmi va ajuta și mie mai târziu, fiindcă atunci când ne ajutăm unii pe alții, și Dumnezeu ne ajută pe noi.”

Cât de frumoasă și plină de înțelepciune este această scurtă povestioară! Sunt convins că Harul Duhului Sfânt se odihnește peste cel care a compus și scris această frumoasă pildă de viață. Chiar dacă pilda face referire la latura materială a ajutorului pe care îl putem oferi, tot așa se poate întâmpla și în sfera spirituală, pentru că

Domnul Hristos primește tot ceea ce inima noastră poate oferi. Persoana de care vorbeam anterior îmi spunea că nu poate să ierte, chiar dacă a „adresat o solicitare” în acest sens Domnului. Păi, ca Domnul să îți dea puterea să ierți, este nevoie în primul rând de propria osteneală și apoi de rugăciune constantă (stăruitoare), pentru că dacă spui „Doamne, dă-mi cutare lucru” și El nu răspunde imediat solicitării tale, nu înseamnă că nu te-a auzit, ci că poate nu ai cerut ceea ce îți este de folos sau poate nu îți dorești din tot sufletul ceea ce ceri. Iar dacă cererea ta este așa, „într-o doară”, tot așa va fi și ajutorul primit. Pentru că, dacă Domnul Hristos nu dă darurile Sale celor care se roagă pentru ele, pentru că nu vede cea mai mică osteneală din partea lor, cu siguranță nu va da celor fără de minte cele deșarte, ce nu sunt de folos mântuirii sufletului.

Mulți vor spune că noi, oamenii moderni, suntem slabi și neputincioși, dar, dacă ne aducem aminte, și apostolii au fost (până la Pogorârea Duhului Sfânt) oameni slabi, dovadă fiind faptul că așteptau și cereau bunătați pământești neimportante. Atunci, Domnul Hristos i-a mustrat cu blândețe, zicând: „Nu știți ce cereți” (Matei 20, 22). De aici se vede că Domnul nu va da curs solicitărilor noastre, dacă nu ne sunt cu adevărat de folos.

Sfântul Grigorie de Nyssa ne învață foarte frumos spunând că: „Cei care cer de la Dumnezeu slavă, bogăție, satisfacții pământești și alte lucruri nefolositoare, deșarte și nemântuitoare, cu propriile lor rugăciuni se luptă împotriva Ziditorului”.

Cu toate că se pot spune foarte multe despre acest subiect, închei aceste rânduri cu convingerea că toate (stăruința, osteneala, rugăciunea etc.) sunt la îndemâna noastră. Dacă vrei să fie pace între tine și aproapele tău, oferă-i tu primul zâmbet; roagă pe Domnul Hristos să-ți dea curajul să-i întinzi tu primul mâna în semn de prețuire celui care te-a supărat. Roagă-te Domnului, nu ca să te ajute să biruiesti pe cel de lângă tine, ci roagă-te ca să-i dăruiască liniște, pace și înțelepciune. Important este să realizăm că nu bolnavul trebuie disprețuit, ci boala (patima, păcatul, viciul) însăși. Citind învățăturile Sfinților Părinți m-am decis să le pun în practică. Am vrut să văd (să mă conving) dacă într-adevăr sunt de folos. Pentru aceasta, am alocat timp din timpul pe care El mi l-a dat. Am dat, fără să aștept ceva la schimb. Am vrut să văd lumina din ochii celui pe care l-am ajutat, l-am îmbrățișat și pentru care m-am rugat. Și cu mâna pe inimă, vă spun, că atunci când te rogi stăruitor (cu convingere) pentru cel pe care mintea ta îl respinge, inima îl va primi, Domnul Hristos te va binecuvânta, iar tu îl vei câștiga pe fratele tău, acum și în veci. Amin.

Har și bucurie!

Eugen Antohi, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

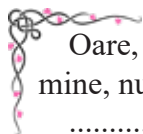
Scurtă scrisoare către Cel Ce a creat Universul

Mulți oameni cred în Univers ca Destin, ca Soartă, chiar ca Noroc, ca o Putere nevăzută, care așază evenimentele din viața fiecăruia. Uneori, demult, nu Te cunoșteam prea bine, așa că mai „răsunau” și de la mine aceste „entități”. Dar acum...acum cred în Tine.

Mulți oameni definesc Universul ca fiind Totul: Spațiul, Timpul, Lumea care ne înconjoară, Pământul plus celelalte Planete, Soarele, Luna, Stelele, Cerul. Dar...pe de altă parte, când ne rugăm Ție, ne închinăm spre Cer. Unii pot spune că locuiești acolo, deci că faci parte din Univers. Pe când, în realitate, Tu ești Cel Care l-a gândit așa.

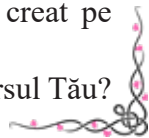
Mulți oameni, atunci când se îndrăgostesc, își spun unul altuia, cu toată intensitatea sentimentelor: „Tu ești Universul meu!”. Apoi se îmbrățișează și se sărută. Dar, dacă nu ai fi fost Tu, nu ar fi existat această dragoste. Pentru că, de fapt, Tu ești Iubirea.

Eu...sunt doar o parte mititică din această mare Iubire, din această mare Lume sau din acest mare Cosmos și Îți scriu această scrisoare pentru a-Ți mulțumi că mi-ai dat viață, că mi-ai oferit dragoste față de Tine și de opera Ta, curaj să Te găsec în fiecare lucrare și, mai ales, înțelepciune să Te disting, printre atâtea năluci care ne invadează tot mai mult!

Oare, dacă Tu ai creat Universul și tot Tu m-ai creat pe mine, nu cumva...

..... eu sunt Universul Tău?

Ioana Sanciuc, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Text participant la Concursul „Călimara cu cerneală”, ediția a IV-a, tema „Universul”, secțiunea proză, organizat de Casa de Cultură a Studenților, Târgu-Mureș

Adevărata frumusețe

Dragi prieteni, iată că a îngăduit bunul Dumnezeu și am ajuns cu bine și în ultima lună a sezonului cald, cea a lui gustar, cum mai este numită luna august; o perioadă ce va încununa și va cinsti praznicul Adormirii Maicii Domnului, mama noastră, a tuturor. Aș dori, în cele câteva rânduri, să fac referire la frumusețea cea nevăzută ce se află în fiecare dintre noi, și anume cea care se localizează în interiorul nostru, izvorâtă din cel mai de preț „bun” pe care Dumnezeu ni l-a dat, acesta fiind, ați ghicit: sufletul nostru, care de cele mai multe ori este marginalizat, uitat de către noi cei mulți, gol și nehrănit, neîngrijit, aidoma unui om al străzii.

Însă, oare de ce este el atât de lăsat în voia sorții? Poate că suntem prea absorbiți de grijile lumii materiale în care trăim, ori poate din lenea noastră spirituală, ori poate din alte varii motive mai mult sau mai puțin pertinente.

De multe ori m-am tot întrebat de ce punem preț pe lucruri nefolositoare și nu vedem adevărata bogăție și frumusețe ce se află chiar în noi.

Dacă ne-am detașa pentru o secundă de toate acestea și am fi mai atenți în jurul nostru, am începe să vedem prin prisma sufletească și, întocmai ca orbul cel din naștere, ni s-ar deschide ochii, n-am mai fi „orbi duhovnicește” și am privi mai mult în profunzime.

De câte ori nu ați auzit expresia „bun ca pâinea caldă”, ce o atribuim unui semen de-al nostru cu suflet mare care ne-a făcut un bine, direct sau indirect? Tot așa poate ar trebui și noi să încercăm să deschidem mai larg orizonturile sufletești, să ne bucurăm de lucruri simple, să primim în noi căldura Duhului Sfânt izvorâtă dintr-o rugăciune sau slujbă bisericească și să „spălăm” murdăria și întinăciunea dinlăuntrul nostru, pentru ca „din omul cel vechi întru cel nou să ne îmbrăcăm” și astfel să viețuim întru Hristos, având o scară de valori foarte bine conturată!

În încheiere, vă doresc tuturor să vă păstrați sufletele și cugetele curate, întocmai ca pruncii, să le prețuiți și să le îngrijiți, deoarece adevărata bogăție și frumusețe acolo o găsim!

Pace și bucurie sfântă!

Gabriel Luca, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

Gânduri despre rugăciune

*I*n perioada aceasta a concediilor, când oamenii pleacă în vacanțe ori cel puțin sunt mai activi decât în zilele mai friguroase din an, este mai greu să ne adunăm și să ne liniștim spre rugăciune. În contextul acesta, sărbătoarea Schimbării la Față ne amintește, pe de o parte, de puterea transfiguratoare a prezenței lui Dumnezeu, dar în același timp și de puțină noastră pricepere de a răspunde și de a purta puterea copleșitoare a acestei prezențe atunci când nu suntem îndeajuns de pregătiți.

Noi (ori eu, cel puțin) nu vedem lumina necreată de pe Tabor despre care vorbea Sfântul Grigorie Palama și nici nu Îl găsim pe Hristos aieva, făcând o minune vizibilă pentru noi, care să ne copleșească. Minunea, când se întâmplă, este de cele mai multe ori tainică și nu devenim prea conștienți de ea. Posibil că ne-am simțit striviți dacă am experia-o așa cum a făcut Sfântul Apostol Petru în momentul pescuirii minunate. Posibil că am avea aceeași reacție de a ne ține departe, spunând că suntem păcătoși și temându-ne că nu putem purta darurile primite.

Și totuși, ne împărtășim de mici copii și ne obișnuim să primim Întreg și Viu pe Făcătorul a toată lumea și Stăpânitorul tuturor veacurilor. Eu știu că nu mă cutremur de măreția acestei Taine, și cu toate acestea ceea ce se petrece cu mine e

mai presus de toate darurile și la fel de real ca pentru cei mai vrednici.

Dacă ne gândim mai îndeaproape la acestea ne dăm seama de un lucru pe care eu l-am considerat multă vreme a fi în mod greșit dovadă de egoism: se cuvine a ne ruga în primul rând pentru noi, și abia apoi pentru ceilalți. Eu port responsabilitatea sufletului meu întâi de toate, iară grija pentru ceilalți se poate arăta în măsura în care am reușit eu însămi să mă apropiu de Dumnezeu. Principiul medicului care trebuie să se vindece pe el însuși se aplică, deci, și pentru rugăciune.

Un alt lucru pe care l-am observat, fără prea multă bucurie, este faptul că toți oamenii din viața noastră apar cu un motiv, inclusiv cei ce îmi sunt mai puțin agreabili, iar misiunea mea e să mă rog pentru fiecare și în mod special pentru cei care îmi fac rău ori sunt departe de Hristos.

Degeaba ne revoltăm uneori de vecini, rude sau chiar de familie, căci Dumnezeu ni i-a dat în viața noastră cu un scop: noi ne lucrăm răbdarea și dragostea prin aproapele căruia ne pricepem să îi observăm mereu metehne, iar el, dacă noi reușim să ne rugăm îndeajuns, poate să-și schimbe inima. Îmi era clar că avem nevoie unii de alții, dar nu și că avem nevoie neapărat de toate persoanele care par să ne facă viața mai grea.

Lumina Schimbării la Față este accesibilă fiecărui om în parte, chiar din viața aceasta, iar misiunea mea e să îmi focalizez râvna în primul rând spre a o cunoaște în mod nemediat. Nu pot trimite lumina Duhului Sfânt altora dacă nu o am eu. Cine zăbovește în ideea asta cade într-un mesianism nu tocmai lipsit de mândrie. Ceea ce cred eu că vrea, în cele din urmă, Hristos de la mine, e relația personală cu El, mai presus de toate.

Ștefania Vaida, Parohia „Sf. Vasile” Tătărași

„Dragostea nu are nevoie de cuvinte, dragostea se transmite ca o telegramă.” – Părintele Tadei de la Vitovnița

„Dobândește pacea și mii de oameni în jurul tău se vor mântui.” – Sfântul Serafim de Sarov

Suferința celorlalți este și a noastră

Trebuie să recunosc: m-a uimit interpretarea dvs. la actualul război dintre chinezi și japonezi. Spuneți: „A fost abătut pericolul războiului de la Europa. Războiul a fost mutat de cealaltă parte a pământului, acolo unde este noapte când la noi e ziuă”. Și dvs., jubilând, preziceți pace Europei.

Oare puteți gusta dulceața păcii atunci când auziți că e război între oameni într-un colț al lumii, oricare ar fi acesta? Oare vă priesc mâncarea și băutura și distracțiile și cinematograful, atunci când zburăți cu gândul pe câmpiile Manciuuriei și priviți oamenii degerați, însângerați, flămânzi, deveniți fiare, ce sunt urmașii aceluiași strămoș din care se trage poporul dvs. și dvs. înșivă? Ascultați în fiecare seară ce vă trăncăne radioul în urechi și credeți că așa veți deveni mai înțelept! Cel mai important lucru pe care ar putea să vi-l comunice în zilele noastre radioul, ar fi gemetele miilor de răniți și horcăielile miilor de muribunzi, precum și tânguirea mamelor, văduvelor și orfanilor din cele două mari împărății omenești. Toți acești oameni sunt, ca și dvs., suflute vii, însetate de viață și fericire. Și deasupra lor atârnă același soare ca și deasupra dvs. Și pe ei îi privește înlăcrimat ochiul lui Dumnezeu, la fel ca și pe noi.

Nu este, deci, vreme de jubilarie, ci de jale și jale nu pentru un om sau doi, ci pentru popoare și neamuri și state. Când conducătorii europeni declară doliu național pentru moartea nu știu cărui prinț de Bourbon sau de Savoia, cum pot uita să declare doliu pentru moartea silnică a mii de ființe omenești, care în ochii Făcătorului sunt tot prinți? Dacă popoarele Europei ar fi mai luminate, ele ar introduce doliu de stat și național pentru orice război de pe orice parte a globului. Ar închide cafenelele și tripourile și cinematografele, și ar interzice toate distracțiile neroade între frați și vecini; totul din jale și din compătimire. Cum s-ar bucura cerurile dacă slavii ar face primii lucrul acesta!

Poate că veți râde cu poftă de ceea ce vă scriu. Și Pilat ar fi răs. Știu însă că Hristos nu ar fi răs.

Pace dvs. și milă de la Dumnezeu!

Sursa: Sfântul Nicolae Velimirovici – „Răspunsuri la întrebări ale lumii de astăzi: scrisori misionare”, volumul I, Editura Sophia, București, 2008, pp. 44-45

Pregătiți-vă, dragii Bunelului, pregătiți-vă...

Piotr, am aflat și noi - mai bine zis, îngerașii aceștia ai mei - prin anunțurile care se fac la acest calculator, despre ceea ce se întâmplă acum în lumea largă. Eu nu știu cum lucrează acest aparat, dar V. mi-a spus că se afișează cumva știrile cele mai importante ce se petrec în lume. Oh, inima mea dulce, vezi cât s-a înmulțit răutatea în lume? Acolo, în Palestina, este acum mare vărsare de sânge și lucrurile nu cred să meargă spre bine. Poate te vei mira, Piotr, dragul Bunelului, că pe mine, un moșneag, mă preocupă lucrurile acestea; dar voiesc să vi le zic pentru că acum sunt vremurile de sfârșit, copile, sunt vremurile de sfârșit! Pacea în lume va fi, curând, un lucru rar.

Oh, dragul Bunelului, eu mă voi duce din această lume deșartă în curând, dar voi, voi veți prinde mari grozăvii și mari răutăți. „Când vor fi anume toate acestea?” îl veți întreba pe Bunelul. Ei, Domnul Dumnezeu poate grăbi sau mai poate amâna sfârșitul, după a Lui socotință; răutatea și desfrânarea, eresul și delăsarea s-au înmulțit atât de mult în lume, că nu știu cât va mai îngădui Domnul lumea aceasta...

Copile drag, Piotr, să știi că grozăvia cea mare va fi un război între toate marile puteri ale lumii, și va fi atâta foc și prăpăd peste toată omenirea, că mulți vor vrea să se fi aflat în pământ, în morminte. Mulți vor pieri...

Piotr, inima mea dulce, rostul duhovnicilor nu este să-i înfricoșeze și să-i înspăimânte pe fiii lor duhovnicești. Dar a ascunde adevărul, și anume că mult nu mai e, ar fi o trădare a Adevărului Hristos.

Rugați-vă cu sârguință; Piotr, hrana și băutura noastră este pravila de fiecare zi și sfânta spovedanie. Feriți-vă ochii și cugetele de desfrânare, căci pentru desfrânare va îngădui Domnul acest prăpăd prin foc.

Piotr, Piotr, cele ce ți se par grele, cu ajutorul lui Dumnezeu sunt ușoare și dulci. Tu știi lucrul acesta. Chiar în mijlocul lumii, harul lui Dumnezeu este cheia care deschide inimile noastre și lasă să intre Viața veșnică. În mijlocul cetății, Dumnezeu ascunde mulți plăcuți ai Lui. Așa a fost întotdeauna. Numai să strigați, dragii Bunelului, să strigați la Dumnezeu și la Preacurată Maica Sa când veți avea vreo greutate pe suflet sau veți da de vreo ispită!

Sursa: „Părintele Selafilei, Bunelul meu din vecinicie - Scrisori din Siberia”, Editura Cuvântul ortodox, București, 2013, pp. 64-66

Închină-te și cere de la Maica Domnului tot ceea ce vrei

Un creștin onest, un om care cu greu își câștiga existența, înzestrat cu o credință și o cucernicie profunde, a povestit următorul eveniment minunat care i s-a întâmplat în timpul pelerinajului său în Sfântul Munte Athos: „Am mers să mă închin la multele mănăstiri din Sfântul Munte pentru a primi harul și binecuvântarea Maicii Domnului. Pe

când mă aflam la una dintre aceste așezăminte, m-a condus un oarecare monah într-un paraclis unde se afla o icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, icoană încuiată cu grilaje, deoarece avea daruri prețioase. A descuiat-o și mi-a zis:

– Închină-te și cere de la Maica Domnului tot ceea ce vrei. Dacă este pentru binele tău, îți va dărui orice îi ceri.

Am aprins lumânări și am stat în fața icoanei cu credință și cucernicie, cerându-i un copil pe care mult ni-l doream eu și soția mea. Retrăgându-mă, am ieșit afară și monahul respectiv s-a apucat să pună din nou grilajele. Atunci, aruncându-mi privirea pe marele coridor ce era în fața mea, am văzut un frumos copilaș, cu ochișori plini de viață, de aproximativ trei ani, cum fuge cu brațele deschise înspre mine! M-am pierdut și, fără să apuc să mă gândesc la ceva, într-un mod firesc am deschis și eu brațele mele ca să-l primesc. Doar ce a ajuns în fața mea și s-a pierdut din ochii mei!

– Copilul!... Copilul unde este?

M-am întors de jur împrejur, uimit, și căutam. Monahul m-a întrebat nedumerit despre ce copilaș vorbeam. Când mi-am revenit și i-am explicat, a zâmbit cu bucurie și mi-a zis:

– O altă minune a Maicii Domnului se va întâmpla, dacă ți-a arătat copilașul ce ți-l va trimite.

Într-adevăr, a continuat creștinul acela binecuvântat, copilașul cu care m-a binecuvântat Dumnezeu după aproximativ un an semăna perfect cu acel copilaș ce mi-l arătase Maica Domnului în Sfântul Munte”.

Aici nu avem vis, ci vedenie în plină zi! „Minunat este Dumnezeu în lucrările Sale!”.

Sursa: www.producemanastiresti.ro/blog

Strofe pentru suflet

Slavă Preasfintei Fecioare

(Dintr-un ceaslov vechi)

Neputincios e graiul meu, Preabună,
Să tălmăcească multa Ta putere.
Ci-n vorba mea Tu fă să curgă miere,
Și stih de foc să-mi lunece pe strună.
Ca să te cânt pe Tine, Precurată,
Dă rostului meu, tainice podoabe;
Te-ndură și plecatei Tale roabe,
Să-i fie buza binecuvântată.
Primește-mi ruga, Pururea Fecioară,
Acum, în ceasul cel de dimineață,
Ridic-al vremii vâl de aspră ceață,
Și mâna Ta pe ochii mei pogoară.
Să pot vedea oricând a Ta mărire,
În raiul Tău de dincolo de stele.
Dar mult prea slabe-s graiurile mele
Să-ți cânte Ție stih de mulțumire.
Ci dă-mi să merg în urmele-Ți sfințite,
Să-mi fie calea fără de prihană,
Să-mi fii Tu, Doamnă, adăpost și hrană
Tu, bucuria inimii smerite.
Ca ochii sufletului să te vadă,
Cămara nunții pururea curată,
Comoara cea de veci nedeșertată,
Pe Tine, pom cu luminoasă roadă.
Și duhul meu să se adape iară
Din vinul bucuriei cei de taină;
Să-mbrace iarăși strălucita haină,
Ca slavă nouă să-Ți aduc, Fecioară.
Și zi de zi, să-mi plec genunchii,
Sfântă,
Ca să slăvesc puterea Ta cea mare,
Precum în ceruri, dincolo de zare,
Toți dreptii, Doamnă, bine te cuvântă.

Și când va fi să vin de veci la Tine,
Primește-mă, cerească Împărăteasă,
Să-mi fie duhul floare de mătasă,
Țesută-n poala Ta cu raze line.

*Zorica Lațcu (Maica Teodosia) – „Poezii”,
ediția a II-a, Editura Sophia, București, 2008*

Sfânta Mănăstire Bucium

Mănăstire dragă mie,
Ești situată lângă vie,
În Bucium ești așezată
Și de toți ești căutată.

Când la tine poposim
Pacea lumii dobândim,
Mică, dar încăpătoare,
Pentru suflet alinare,

Tu ești ca o mândră floare
Și de veacuri primitoare.
Vindecare noi aflăm,
Pe Hristos de-L căutăm.

„Micul Athos” ești numită,
De creștini ești mult cinstită,
Loc de pelerinaj sfânt,
Cum nu-i altul pe pământ!

Să rămâi așa mereu,
Rai Sfințit de Dumnezeu,
La tine când revenim
Ajutorul să-l găsim!

Autor: Gabriel Luca

Credința pentru copiii de toate vârstele

Răsplata

Într-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

– Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete.

– Măi băiete, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii, dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai spus nimic copilul, dar a plecat supărat. Tare și-ar fi dorit asemenea ghete, așa că, a doua zi, iar s-a dus să-i ceară bani tatălui său. Dar și de data aceasta părintele l-a refuzat.

Când a venit și a treia zi să-i ceară bani, țăranul i-a spus:

– Uite, măi băiete, văd că nu mai scap de tine! Eu am treabă aici, în grădină. Dar, în pod e o grămadă de grâu ce trebuie vânturat, că altfel se umezește și se strică. Pune mâna pe lopată, vântură tu grâul și pe urmă vino aici și-ți dau bani să-ți cumperi ghetele.

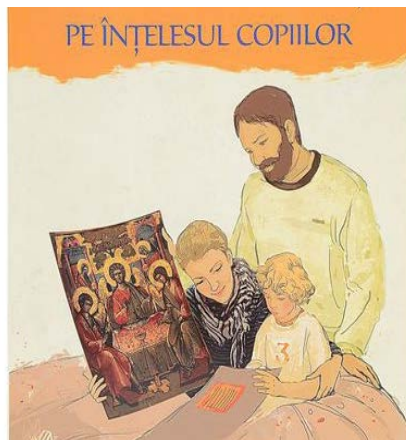
N-a mai putut băiatul de bucurie. S-a urcat repede în podul casei, dar nu prea îl trăgea inima la muncă. Așa că s-a culcat pe un braț de fân, a tras un pui de somn, după care a alergat în curte, strigând:

– Gata, tătucă, am vânturat tot grâul. Acum îmi dai banii?

– Nu!, a răspuns omul categoric. Ți-am spus să vânturi grâul, nu să pierzi vremea. Treci în pod și fă ce ți-am spus!

A plecat iar băiatul, dar nu putea înțelege de unde știa tatăl că el nu vânturase grâul. Probabil că l-a surprins dormind și nu l-a trezit, că altfel nu se poate... Așa că, după ce s-a urcat iarăși în podul casei, s-a pus la pândă, în loc să aibă grijă de grâu. A stat el preț de jumătate de ceas cu ochii ațintiți spre tatăl său, care muncea de zor în curte, și, socotind el că-i de ajuns, se duse iarăși în grădină.

– Tată, am terminat toată treaba, n-a rămas bob de grâu neîntors. Acum îmi dai

banii?

– Măi băietate, după ce că ești leneș, mai ești și un mare mincinos. Nu ți-e rușine? Să știi că, dacă nici de data asta nu te duci în pod și nu faci treaba cum se cuvine, nu mai vezi nicio gheată. Ai înțeles?

Când a văzut băiatul că altfel nu se mai poate, s-a urcat în pod, a pus mâna pe lopată și a început să vânture grâul. Dar, cum a băgat lopata în grămadă, a găsit ascunsă în grâu o pereche de ghetete noi nouțe, exact așa cum își dorea el.

De bucurat, s-a bucurat, cum era și de așteptat, dar, în același timp, îi crăpa obrazul de rușine pentru minciunile sale de mai înainte. Fără să-l mai pună nimeni, a vânturat tot grâul, după care s-a dus și în grădină să își ajute tatăl. Acum simțea, într-adevăr, că merită ghetetele, dar, mai mult decât atât, simțea cât de bine este să fii alături de părinți și să îi ajuți.

Sursa: Leon Magdan – „Cele mai frumoase pilde și povestiri creștin-ortodoxe”

Ghicitori creștine

E trimis de Dumnezeu,
E ocrotitorul tău.
Totdeauna ți-e aproape
Și în zi și-n miez de noapte;
Te va însoți mereu
Și la bine și la greu!
(Îngerul)

E deschisă orișicui,
Este „Casa Domnului”!
(Biserica)

Taina-n care omul spune
Câte a făcut pe lume!
(Spovedania)

Sentimentul cel mai sfânt
Din cer și de pe pământ.
(Dragostea)

Ia să-mi spuneți voi acum,
Ce-i la margine de drum?
O vezi oriunde te duci
Așezată la răscruți.
(Crucea)

Sfinții Martiri Brâncoveni

Acest binecredincios și de Hristos iubitor Voievod al Țării Românești s-a născut la anul 1654, din părinți de bun neam, după tată fiind coborâtor din voievodul Matei Basarab, iar după mamă, nepot al voievodului Șerban Cantacuzino, în timpul căruia, la anul 1688, s-a tipărit pentru întâia dată în întregime Sfânta Scriptură în limba română.

Rămas orfan de tată încă din pruncie, tânărul Constantin a fost crescut de către unchiul său, stolnicul Cantacuzino, cel mai învățat boier al vremii sale. Acesta s-a îngrijit să-i pună dascăli înțelepți spre a primi învățătură aleasă. Pentru iscusința și înțelepciunea sa, Constantin a primit înalte dregătorii, bucurându-se de multă cinstire încă din tinerețe.

După moartea voievodului Șerban Cantacuzino, la anul 1688, luna octombrie, în 29 de zile, la stăruințele tuturor boierilor și dregătorilor țării, vrednicul Constantin Brâncoveanu a primit scaunul de domn al Țării Românești, fiind uns de către patriarhul de Constantinopol Dionisie IV Seroglanul și de mitropolitul Teodosie. Împodobit de Dumnezeu cu daruri alese, el a cârmuit țara cu adâncă pricepere și înaltă priveghere, cu blândețe și răbdare creștinească.

Iar după aproape 25 de ani de strălucită domnie, i-a fost dat marelui Voievod Constantin Brâncoveanu, împreună cu cei patru fii ai săi, Constantin, Ștefan, Radu și Matei, precum și cu sfetnicul Ianache, să fie părtași patimilor lui Hristos și să fie încununați cu coroana sfântă a mucenicii. Aceasta s-a petrecut astfel:

În Săptămâna Patimilor din anul 1714, în urma trădării unor boieri, care l-au clevetit că uneltește împotriva turcilor, la București au sosit o mulțime de ostași trimiși de sultanul Ahmed al III-lea, care l-au luat pe Constantin Vodă cu fiii și ginerii săi și l-au dus la Înalta Poartă, în jalea tuturor locuitorilor orașului. Luându-și rămas bun, Constantin a zis noului domnitor și celor din apropierea lui: „Dacă aceste nenorociri sunt de la Dumnezeu pentru păcatele mele, facă-se voia Lui! Dacă sunt însă fructul răutății omenești, pentru pieirea mea, Dumnezeu să ierte pe dușmanii mei”.

La Constantinopol, creștinul voievod și fiul său cel mare au fost chinuți cumplit de către necredincioși vreme de patru luni, ca să dea toate averile lor, pe care turcii le bănuiau că sunt foarte mari, însă nu găsiseră decât puține. Deci au fost supuși la

amarnice munci: întinderea pe roată, cetluirea capului cu un cerc de fier, arderea cu fierul înroșit în foc pe piept și pe spate, înțeparea mâinilor și a picioarelor. La sfârșit, după ce au smuls tot ce se putea de la bătrânul voievod, fără însă să găsească averea la care se așteptau ei, turcii l-au pus să aleagă între trecerea la mahomedanism și moarte. Dar Constantin și fiii săi au rămas neclintiți în credința lor, astfel că în ziua praznicului Adormirii Maicii Domnului, la 15 august, când Dreptcredinciosul Voievod Constantin Brâncoveanu împlinea 60 de ani și era ziua de nume a doamnei sale, Marica, el a fost scos din temniță împreună cu fiii săi și cu sfetnicul Ianache, pentru a primi sfârșitul mucenicesc.

Mărturisitorii lui Hristos au fost duși pe străzile orașului lui Constantin, îmbrăcați numai în cămăși, desculți, cu capetele descoperite și legați în lanțuri, întocmai ca răufăcătorii. La locul de tăiere aștepta mulțime de popor, sultanul Ahmed al III-lea, vizirul său și ambasadorii marilor puteri europene. Acolo mucenicii fiind puși în genunchi, mult pătimitorul Constantin i-a îmbărbătat pe fiii săi: „Fiii mei, iată, toate avuțiile le-am pierdut. Să nu ne pierdem și sufletele! Stați tari, bărbătește, dragii mei, și nu băgați seamă la moarte. Acuma dară, o, dulcii mei fii, cu sângele nostru să spălăm păcatele noastre!”.

Deci au căzut capetele vistiernicului Ianache Văcărescu, apoi al fiului celui mare, Constantin, după aceea al lui Ștefan și al lui Radu. Iar când a venit rândul copilului Mateiaș, care avea numai 12 ani și călăul a ridicat sabia să-i taie capul, acesta s-a înspăimântat și a strigat sultanului să-l ierte că se va face musulman. Atunci tatăl său, plin de bărbăție, i-a zis: „Dacă este cu puțință, să mori de o mie de ori, decât să-ți lepezi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mulți pe pământ”. Atunci copilul s-a întărit și, întinzându-și liniștit gâtul pe tăietor, a zis călăului: „Vreau să mor creștin. Lovește!”.

Trupurile mucenicilor au fost apoi aruncate de păgâni în mare, de unde au fost culese de creștini milostivi, care le-au îngropat în taină și cu evlavie, nu departe de Constantinopol, în insula Halchi, în biserica mănăstirii Maicii Domnului, care fusese ajutată înainte de domnul Constantin. Credincioasa sa soție, doamna Marica, cu care voievodul avusese 11 copii - patru fii și șapte fete -, a fost surghiunită cu fetele sale și cu ginerii pentru mai mulți ani. În 1720, ea a reușit să aducă în țară sfintele moaște ale domnitorului și le-a înmormântat în biserica Sfântul Gheorghe Nou din București, ctitoria sa, unde de atunci și până în zilele noastre veghează lumina candelii care amintește locul de odihnă al Voievodului mucenic.

Sursa: www.doxologia.ro

Calendar creștin ortodox - August 2022

- 1 L Scoaterea Sf. Cruci; Sf. 7 frați mucenici Macabei
- 2 M Aducerea moaștelor Sf. Întâiul Mc. și Arhid. Ștefan; Binecredinciosul Împ. Justinian cel Mare
- 3 M Cuv. Isaachie, Dalmat și Faust; Sf. Mironosiță Salomea
- 4 J Sf. 7 tineri din Efes; Aducerea moaștelor Cuv. Mc. Evdochia
- 5 V *Înainteprăznuirea Schimbării la Față a Domnului*; †) Cuv. Ioan Iacob de la Neamț
- 6 S (†) Schimbarea la Față a Domnului (Pobrejenia) (*Dezlegare la pește*)
- 7 D †) Cuv. Teodora de la Sihla; Sf. Mc. Narcis, arhiepiscopul Ierusalimului

Duminica a VIII-a după Rusalii (Înmulțirea pâinilor); Ap. I Corinteni I, 10-17; Ev. Matei XIV, 14-22; glas 7, voscr. 8

- 8 L Sf. Emilian Mărt. Ep. Cizicului; Sf. Miron, Ep. Cretei
- 9 M Sf. Ap. Matia; Sf. 10 Mc. Mărt. pentru icoana lui Hristos; Sf. Mc. Antonin
- 10 M Sf. Mc. Arhid. Lurentiu; Sf. Mc. Xist, Ep. Romei, și Ipolit
- 11 J †) Sf. Nifon, Patr. Constantinopolului; Sf. M. Mc. Evplu, arhid.
- 12 V Sf. Mc. Fotie, Anichit, Pamfil și Capiton
- 13 S Mutarea moaștelor Cuv. Maxim Mărt.; Cuv. Dositei (*Odovania Praznicului Schimbării la Față a Domnului*)
- 14 D *Înainteprăznuirea Adormirii Maicii Domnului*; Sf. Prooroc Miheia

Duminica a IX-a după Rusalii (Umblarea pe mare - potolirea furtunii); Ap. I Corinteni III, 9-17; Ev. Matei XIV, 22-34; glas 8, voscr. 9

- 15 L (†) Adormirea Maicii Domnului (*Dezlegare la pește*)
- 16 M Sf. Mahramă a Domnului; †) Sf. Martiri Brâncoveni Constantin Vodă cu cei 4 fii ai săi: Constantin, Ștefan, Radu, Matei și sfetnicul Ianache; †) Cuv. Iosif de la Văratec
- 17 M †) Sf. Gheorghe pelerinul; Sf. Mc. Miron preotul; Sf. Mc. Straton, Ciprian și Tirs
- 18 J Sf. Mc. Flor, Lavru, Polien și Leon
- 19 V Sf. Mc. Andrei Stratilat; Cuv. Timotei, Agapie și Tecla
- 20 S Sf. Prooroc Samuel; Sf. Mc. Sever și Eliodor
- 21 D Sf. Ap. Tadeu; Sf. Mc. Vasa; Sf. Mc. Donat diac., Romul pr., Silvan diac. și Venust

Duminica a X-a după Rusalii (Vindecarea lunaticului); Ap. I Corinteni IV, 9-16; Ev. Matei XVII, 14-23; glas 1, voscr. 10

- 22 L Sf. Mc. Agătonic și cei împreună cu ei
- 23 M Sf. Mc. Lup; Sf. Sfințit Mc. Irineu (*Odovania Praznicului Adormirii Maicii Domnului*)
- 24 M Sf. Sfințit Mc. Eutihie; Sf. Mc. Tation
- 25 J Aducerea moaștelor Sf. Ap. Bartolomeu; Sf. Ap. Tit
- 26 V Sf. Mc. Adrian și Natalia, soția sa; Sf. Mc. Atic
- 27 S Cuv. Pimen; Sf. Mc. Eutalia, Fanurie și Osie, Ep. Cordovei
- 28 D Cuv. Moise Etiopianul; Dreptul Iezechia

Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv); Ap. I Corinteni IX, 2-12; Ev. Matei XVIII, 23-35; glas 2, voscr. 11

- 29 L (†) Tăierea Capului Sf. Prooroc Ioan Botezătorul (*Post*)
- 30 M Sf. Ier. Alexandru, Ioan și Pavel cel Nou, Patr. Constantinopolului; †) Sf. Ier. Varlaam, Mitr. Moldovei; †) Cuv. Ioan de la Râșca și Secu, episcopul Romanului.
- 31 M Punerea în raclă a brâului Maicii Domnului; Sf. 366 de Mc. din Nicomidia

Program liturgic

Luni

08:00 - 16:00

Program administrativ (Birou)

Acatist și Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Marți

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Cateheză terapeutică

18:30 - 19:30

Grup suport AA

Vineri

09:00 - 10:30 - Sf. Maslu

10:30 - Sf. Spovedanie

18:00 - 19:00

Grup de sprijin AL-ANON

Miercuri

11:00 - 17:00

Vizită / Consiliere pastorală

18:00 - 19:00

ACA (Adulții Copii ai Alcoolicilor)

Sâmbătă

08:00 - 12:00

Pomenirea celor adormiți

18:00 - 18:45 - Vecernia

18:45 - Sf. Spovedanie

Joi

11:00 – 15:00

Vizită / Consiliere pastorală

16:30 - 18:30

Duminică

08:00 - 12:00

Utrenia, Sfânta Liturghie

Cuprins:	Pag.
Cum pot ajuta pe fratele meu?	1
Scurtă scrisoare către Cel Ce a creat Universul	4
Adevărata frumusețe	5
Gânduri despre rugăciune	6
Suferința celorlalți este și a noastră	8
Pregătiți-vă, dragii Bunelului, pregătiți-vă... ..	9
Închină-te și cere de la Maica Domnului tot ceea ce vrei	10
Strofe pentru suflet	11
Credința pentru copiii de toate vârstele	12
Sfinții Martiri Brâncoveni	14

Colectivul de redacție:

Președinte:

Pr. Iulian Negru

Tehnoredactarea:

Eugen Antohi

Corectare text:

Ioana Sanciuc

Colaboratori:

Sorin Pavel

Oxana Cliucinicov

Adresa redacției:

Parohia Sf. Ierarh Vasile, str. Vasile Lupu nr. 38, Iași
Cod poștal 700309 - ROMÂNIA

Pr. paroh Iulian Negru

Tel: 0744 / 267661; 0746 / 649218

Email: parohiasfvasile@gmail.com

Http: [//sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/](http://sfvasiletatarasi.iasi.mmb.ro/)

Cont CEC - RO58CECEIS0136RON0122424